

"Tehnicitatea" relației cu Dumnezeu

"Vrei să spui, pentru că eu nu fac parte din biserica ta, sau pentru că nu am fost botezat pentru iertarea păcatelor, sau pentru că eu folosesc instrumente când mă închin lui Dumnezeu, sau pentru că eu nu particip la fiecare serviciu de închinare, sau pentru că nu iau parte la Cina Domnului în fiecare Duminică, că eu nu voi ajunge în cer? Nu pot să cred că Dumnezeu m-ar condamna din cauza unor aspecte atât de "tehnice"! Mai mult de atât, o astfel de gândire denotă un spirit legalist!"

Mulți, mulți oameni, religioși sunt caracterizați de această atitudine. Percepția lor despre Dumnezeu și despre harul Său, îi determină pe aceștia în a reduce la minimum necesitatea de a fi preocupat de stricta ascultare de fiecare poruncă a lui Dumnezeu. Această atitudine se manifestă în ideea că este irelevant să se ajungă la o doctrină corectă pentru stabilirea unei relații corecte cu Dumnezeu. Însă acest lucru este exact ceea ce ne învață Biblia. Puritya doctrinară nu garantează neapărat o relație corectă cu Dumnezeu, dar o relație corectă cu Dumnezeu este imposibilă fără o puritate doctrinară. Ambele principii, "în duh și adevăr" (o atitudine corectă cât și aderarea la adevărul Evangheliei, Ioan 4:24) sunt esențiale pentru o relație corectă cu Dumnezeu.

În această discuție sunt în joc natura lui Dumnezeu și adevărul. Adevărul, prin însăși definiția sa, este îngust, specific, fix și "tehnic". Dumnezeu este un Dumnezeu al adevărului, care funcționează în parametrii acestui adevăr. Din moment ce El este Dumnezeu, El nu poate să se abată de la adevăr și dreaptate. Definiția omului cu privire la ce înseamnă "tehnicitate", rareori se potrivește cu definiția lui Dumnezeu. Cel mai adesea, elementele pe care oamenii le consideră ca lipsite de importanță și banale, sunt acele lucruri pe care Dumnezeu pune o mare importanță. Aici se află esența problemei omului. Noi decidem ce este important, apoi trecem la structurarea religiei noastre în jurul acestor premise, presupunând că acesta este potrivit cu "harul" lui Dumnezeu. Nu contează faptul că "soarta omului nu este în puterea lui" și nici "când umblă să-și îndrepte pașii spre țintă." (Ieremia 10:23). De asemenea, nu contează faptul că "înțelepciunea acestei lumi" este o nebulie înaintea lui Dumnezeu (1 Corinteni 1:20). Acești oameni ignoră faptul că o astfel de atitudine și de abordare exprimă o mare aroganță din partea lor.

În viața de zi cu zi, noi înțelegem foarte bine principiul conform căruia acele lucruri care par să fie banale sau simple amănunte tehnice pot fi cruciale pentru supraviețuire. Doza incorectă de medicament administrat într-un centru medical de urgență (uneori vorbim de miligrame) poate însemna diferența dintre viață și moarte. Unu sau doi kilometri peste limita de viteză ne poate asigura o amendă. Punând benzină, în mod accidental, într-un motor diesel poate distruge un automobil. Am putea eticheta fiecare dintre aceste exemple ca "tehnice", dar acest lucru nu modifică amploarea importanței lor sau dimensiunea impactului lor asupra realității.

În istoria biblică, acest principiu rămâne valabil. Adam și Eva au fost dați afară din grădina Edenului pentru că au mâncat **un** fruct dintr-**un** copac (Geneza 3). Nadab și Abihu, (oameni potriviți, la locul potrivit, la momentul potrivit, cu cădelnițe și tămâie), au fost mistuiți de foc înaintea lui Dumnezeu pentru că au adus **un** foc **străin** pentru tămâiere (Leviticul 10:1-2). Moise a fost oprit de a intra în Țara Făgăduinței, din cauza **unei singure** greșeli la Cades, a lovit o piatră în loc să vorbească cu ea (Numeri 20:7-12). Saul a fost lepădat de Dumnezeu ca rege al lui Israel pentru că a oprit cele mai bune oi și vite și pentru că a cruțat viața **unui singur** om dintr-o întreagă națiune (1 Samuel 15). Uza a fost lovit de moarte pentru că a vrut să sprijine chivotul Legământului (2 Samuel 6: 6-7). Dumnezeu l-a respins pe împăratul Ozia deoarece a intrat în templu pentru a arde tămâie (2 Cronici 26).

Pot fi luate în considerare mult mai multe exemple. Acestea nu sunt mai "tehnice" sau mai "banale" decât reglementările Noului Testament referitoare la muzica a capella (spre deosebire de cea instrumentală) în închinare (Efeseni 5:19), pâine nedospită și rodul viței la Cina Domnului (Matei 26:26 -29), sau calificările bătrânilor și diaconilor (1 Timotei 3:1-13). Noi trebuie să ne abținem de la a încerca în a ghici ce-i place lui Dumnezeu, sau de a decide ceea ce credem noi că este important, sau nu, pentru El - "ceea ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu" (Luca 16:15). Trebuie să fim atenți la "tot planul lui Dumnezeu" (Fapte 20:27), chiar și la acele lucruri pe care oamenii le consideră lipsite de importanță. Atunci când oamenii se inghesuie să spună: "Aceste probleme nu sunt probleme legate de mântuirea noastră", noi trebuie să le reamintim cuvintele lui Isus, "...pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute" (Matei 23:23).